

Jordi Masó Rahola

L'HIVERN A CORFÚ

Ed. Males Herbes
2019

1. La desaparició d'en Bruno

Al matí, en Bruno, el bàrman sicilià, ja no hi era. La nit anterior, la primera nit a bord, en Bertran Bartra s'havia estat hores badant al bar de coberta, recolzat a la barra, i en Bruno li havia servit fins a tres bourbons. Com que era un d'aquells italians desinhibits i enraonadors, en Bertran li havia arrencat alguna confiança: una dona l'esperava a Gènova —una morena d'ulls verds (*Maddonna!*, va exclamar amb una mirada còmplice, mentre remenava la coctelera)— i l'altra dona, a Palerm: la mare d'en Nicolino, el seu fill de tres anys i mig. «Un amor a cada port, oi Bruno?», va fer en Bertran. Com a resposta, el cambrer va tar·lejar una vella cançó de Domenico Modugno sobre les debilitats del cor. El dring dels glaçons va convertir la coctelera en unes improvisades maraques.

Però ara, el lloc de l'afable Bruno l'ocupava un noi esquerp d'accent eslau que, arronsant les espatlles, va remugar: «Bruno? *Don't know*». Els espurneigs del sol en l'aigua semblaven flaixos de fotògraf. A l'horitzó no es distingia l'ombra de cap costa. El vaixell lliscava amb tanta delicadesa que semblava immòbil o ancorat en un port fantasma al bell mig del mar. Només si trèieu el cap per la borda i miràveu avall, podríeu constatar l'evidència del moviment, l'avanç altiu de la nau que s'obria camí entre les aigües i deixava al seu pas un solc escumós i violent.

En Bertran va buidar un sobret de sucre dins la taronjada i va mossegar el brioix. A les lleixes, les ampolles d'espirituosos havien perdut el protagonisme d'anit en benefici d'innocus brics de suc, d'un batalló de tasses de cafè capgirades i d'un extens assortiment de pastisseria industrial. El nou cambrer parlava un anglès fet de construccions tosques, primàries: limitava els verbs a les formes de l'infinitiu i juxtaposava els substantius sense molestar-se a proveir-los d'articles ni de connectar-los amb conjuncions o preposicions. Una gesticulació vagament marcial, més que clarificar el sentit de les frases, l'enterbolia. De poc hauria servit que en Bertran l'interrogués sobre el misteri de la desaparició d'en Bruno. Però no va capficar-s'hi: va suposar que es tractava

d'un canvi de torn. Potser els cambrers que servien de nit descansaven de dia. O potser havien recol·locat en Bruno en un altre sector del vaixell: hi havia molts altres bars, no era estrany que el personal hagués de diversificar les ocupacions al llarg de la jornada. Al capdavant, el *Pioneer of the Seas* —un monstre de dos-cents noranta metres d'eslora, trenta-sis metres de mànega, cent catorze tones d'arqueig i una capacitat per a tres mil passatgers— disposava de prop d'un miler de tripulants. Un miler d'homes i dones que s'en-carregaven d'esvair les cabòries i les preocupacions dels viatgers, d'alimentar-los i abeurar-los, d'entretenir-los, d'orientar-los, de fer-los riure i ballar, i d'acotjar-los, cada nit, amb el dolç vaivé de les ones.

«Ves a saber on para, aquest Bruno!», va dir-se en Bertran. El cambrer eslau, que estava abocant la llet calenta en una tassa de cafè fent petites sacsejades per formar-hi un núvol d'escuma, li va llençar una mirada glacial.

2. La sort d'en Bertran

El nostre Bertran Bartra no s'hauria embarcat mai en un vaixell com aquell si no hagués comprat un número de la loteria de l'empresa. Cada any,

per Nadal, sortejaven un creuer per a dues persones pel Mediterrani. En Bertran procurava no participar-hi mai: els viatges el neguitejaven pels mateixos motius que semblaven engrescar tot-hom: no sentia cap curiositat per conèixer món, ni tenia interès a fer amistats o a viure aventures i l'avorrien els monuments, les catedrals, els museus. Es guardava molt de confessar-ho perquè sabia que aquella aversió no seria ben vista, però estava convençut que l'entusiasme de la majoria dels turistes per les visites culturals era fingit, i que una sola motivació els esperonava a vagarejar per les ciutats: que arribés l'hora de dinar per entaular-se i fer un bon tiberi. També detestava les excursions organitzades, amb els ramats que deambulen amb pas somnàmbul, liderats per un guia que, enarborant un estendard —com si capitanequés un esquadró de cavalleria—, els instrueix amb frases apreses de cor i repetides monòtonament dia rere dia. I no suportava la solidaritat entre els viatgers, aquella germanor que es torna més estreta quan es visiten països estrangers, la curiosa tendència a atraure's i a agrupar-se que mostren els forasters amb un origen comú.

En Bertran només havia accedit a sotmetre's a aquesta mena de viatges durant els primers anys de matrimoni, per complaure la Teresa. Però quan va resultar evident que ell hi anava a

contracor, van deixar-ho córrer. Per això, quan s'apropava Nadal, davant l'amenaça del viatge en creuer de l'empresa, solia dir: «Jo no jugo mai a cap loteria». Ho deia amb el to orgullós dels homes de principis. Els seus companys no haurien entès la veritat: que no jugava per no haver de guanyar el premi.

Però aquell any, l'Úrsula, la secretària de direcció per qui en Bertran sospirava secretament, va sacsejar el talonari de les butlletes tot recolzant un maluc contra el cantell de la seva taula: «Vols un numeret?». El seu perfum era un vel palpable, una gebrada que ho amarava tot. No s'hi va saber negar —qui podia negar-li res a una dona com aquella?— i, potser envalentit pel divorci recent, va preguntar-li: «Si guanyo, m'hi acompanyaràs?». Va observar com els dits acabats en llargues ungles vermelles arrencaven la butlleta del talonari respectant disciplinadament la línia de punts. En separar-se, el paper va deixar anar uns delicadíssims espetecs. «I tant», va contestar. «Ja hi pots comptar, reiet.»

Unes setmanes després, tots els companys celebraven la seva bona sort: la primera vegada que participava i s'enduia el premi! Ell va rebre els copets a l'espatlla i les felicitacions amb resignació i un somriure forçat. L'Úrsula també el va felicitar —un petó a cada galta i una carícia fugaç

a l'omòplat dret— i va mencionar un estiu molt atrafegat, un viatge programat de feia temps i un xicot amb qui començava a sortir i que la il·lusionava. Li desitjava un molt bon creuer i augurava que s'ho passaria molt bé. «Que contenta estic d'haver-te portat la sort!»